

naturligvis er det, vi skal forhindre, at den danske politik omkring klyngebomber præcis er til for at forhindre en sådan brug af klyngebomber, som Abdallah er blevet offer for.

Men lad mig fra starten også slå fast, at den humanitære folkeret ikke indeholder et forbud mod klyngeammunition. Den humanitære folkeret indeholder derimod en række regler for anvendelsen af alle våbentyper, herunder klyngeammunition. Det ubetingede udgangspunkt er, at alle våbentyper naturligvis kun må benyttes i overensstemmelse med de grundlæggende principper i den humanitære folkeret.

Lad mig bl.a. nævne, at den humanitære folkeret forbyder, at civilbefolkningen gøres til genstand for direkte militære angreb, at det er en grov overtrædelse af folkeretten at gennemføre vilkårlige angreb, der ikke kan rettes alene mod militære mål, og hvis virkning ikke kan begrænses, samt at indirekte skader på civile, som Abdallah altså blev offer for, så vidt muligt skal begrænses og aldrig må overstige den forventede militære fordel af en militær aktion.

Regeringen er således meget opmærksom på de negative humanitære følger, som klyngeammunition kan have for civilbefolkningen under, men så sandelig også efter en væbnet konflikt. Det er denne bekymring, der er omdrejningspunktet for Danmarks indsats i det internationale arbejde, der er i gang bl.a. inden for rammerne af FN's våbenkonvention. Arbejdet tager sigte på at få udformet regler, der begrænser skadevirkningen af denne våbentyper:

Regeringen lægger stor vægt på at finde løsninger på de problemer, der skyldes efterladt ikkeeksploderet ammunition, og herunder altså klyngeammunition. I første omgang må vi minimere de skadevirkninger for civile, der er forbundet med efterladt klyngeammunition, men der skal ikke herske tvivl om, at det langsigtede mål for regeringen er helt at få fjernet disse problemer. Dette vil regeringen opnå gennem en indsats på en række forskellige områder, og lad mig nævne tre.

For det første vil regeringen fortsætte med at yde teknisk og økonomisk bistand til rydning af ikkeeksploderet ammunition og miner, der er efterladt i kølvandet på væbnede konflikter.

For det andet vil regeringen fortsætte arbejdet for at sikre, at klyngeammunition og andre våbentyper ikke ender som eksplosive krigsefterladenskaber til fare for civilbefolkningen. Vejen frem på dette område er bl.a. øget international

regulering. Her har regeringen allerede taget en række initiativer, som jeg skal komme tilbage til.

Og for det tredje vil regeringen arbejde for et internationalt forbud mod alle former for klyngeammunition, som ikke er udstyret med selvdestruktion, selvdeaktiverings- eller selvneutraliseringsmekanismer.

Kl. 14.10

Hvad angår det første indsatsområde, så er det jo Folketinget bekendt, at Danmark i mange år har været aktivt involveret i oprydningen og destruktionen af efterladte miner og ammunition i en række lande verden over. Danmark har gennem de sidste 11 år støttet humanitær minerydning med mere end 600 mio. kr. Det er ganske mange penge, som gør Danmark til en af verdens største donører inden for området.

Vi er således i stand til gennem denne indsats internationalt at gøre vore synspunkter gældende, ligesom vi er med til at afbøde følgerne af ikkeeksploderet ammunition og miner. I 2004 vil vi bidrage med ca. 80 mio. kr. Hen over sommeren planlægger vi at have færdiggjort en revision af strategien for dansk støtte til humanitær minerydning.

Så er der de såkaldte eksplosive krigsefterladenskaber, det vil sige ueksploderet ammunition efterladt i kølvandet på væbnede konflikter. Det er et indsatsområde, hvor vi i de seneste år har kunnet notere reelle fremskridt bl.a. på grund af en aktiv dansk indsats på området.

I november 2003 lykkedes det således i Genève at vedtage den femte protokol til FN's våbenkonvention. Protokollen, der skaber folkeretlig bindende forpligtelser for staterne til at rydde og destruere eksplosive krigsefterladenskaber, er en meget vigtig landvinding i løsningen af de humanitære problemer, der bl.a. forårsages af efterladt klyngeammunition.

Forhandlingerne under FN's våbenkonvention har en helt særlig karakter. Det er nemlig et overordnet princip i forhandlingerne at søge at skabe balance mellem på den ene side militær nødvendighed og på den anden side humanitære følger. Det er kun gennem opretholdelsen af denne balance, at der kan opnås universelle, langvarige og effektive løsninger. Jeg vil gerne i den sammenhæng fremhæve den danske regerings indsats under FN's våbenkonvention, der tager sigte på at engagere det internationale samfund i fremtidig regulering af anvendelsen af panserminer. Der gøres i øjeblikket et meget stort stykke arbejde på dette område. Arbejdet er især baseret på et dansk/amerikansk forslag